

Не почете гнилаго царя, ами стана воинъ на царя нечеснаго. Не навидѣ тѣмъ свѣтска слава, но наслѣдова вѣчнаа слава. Но послѣшайте мѡлимъ би, да чѣете страданіе то и мѡченіе то негово, за да пріемете дарованіе ѿ тогѡ великомѡченика чѡднагѡ Геѡргіа: Въ ѡнова време нечестивый Діоклитіанъ, като былъ пріѡлз недостѡйноу римско то царство, и тѡлкова былъ прилѣжателенъ за мѡрзское и долослѡженіе. Овѡче най много почитѡлз Яполліна Бога магесника, кой то мѡ казѡваше що ще да вѣде за напредъ. Понѣже дѡмонъ былъ живѡлз внѣтре тогѡ бездѡшнаго Ідѡла, и ѡвѣтз даваше, за што да го пѣта царь ѡлжливо прорѡкѡваше о защо никогашъ не мѡ се зѡбываше прорѡчество то, макаръ и нѣкогашъ да се ѣ случѡвало. Въ ѣдинъ дѣнь пошѣлз самъ Діоклитіанъ царь, да ѡде въ ѡнова ідѡлско капище, и пыталъ яполліна бога за нѣкой вѣщи, а дѡмонъ мѡ ѡвѣщѡлз: защо не мѡже вече истина да казѡва що ще да вѣде за напредъ, понѣже препѡтѣ мѡ стрѡватъ ѡнѡ праведни те, що са на землѡ та, и магесната мѡ сила разсыпѡватъ. Конѣцъ всѣхъ царь соврѡ ідѡлски те попѡке и попыта ги: кой са тѣмъ человекѡ, що са наричатъ праведнѡи на землѡ; ѿ койго не мѡже да прорѡкѡва яполлінъ бѡгъ нашъ. А жрецы те ідѡлски ѡговѡриха мѡ, и рекоха: ѡнѡмъ що се наричатъ Христіанѡ, тѡ са подъ неѡ то праведни, и ѿ тѣхъ се возбранѡватъ наши те бѡгове. Като чѡлз тоѡ нечестивый Діоклитіанъ испѡлнился съ голѣмъ гнѣвъ, и повѣсналз вѡрхъ Христіанскіатъ нарѡдъ, и пакъ повдѡгна гонѣніе вѡрхъ Христіанѡ те, коѣто было ѿ скѡрѡ престѡнало. И лѡтъ мѣчь, сѣкъ прѡтилъ тѡмъ мѡчителъ на праведни те и неповинни те людѣ Бѡжѡи, по всѡчки те градове и страни съ ѡуѡвѣственное повелѣніе, кѡлко то ѡнъ ѡбладалъ. То-